

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-449/14 P

**DTS Distribuidora de Televisión Digital SA
împotriva
Comisiei Europene**

„Recurs – Ajutoare de stat – Schemă de ajutor în favoarea organismului public național de radiodifuziune – Obligații de serviciu public – Compensație – Articolul 106 alineatul (2) TFUE – Decizie prin care schema de ajutor este declarată compatibilă cu piața internă – Modificarea modului de finanțare – Măsuri fiscale – Taxă impusă operatorilor de televiziune cu plată – Decizie prin care schema de ajutor modificată este declarată compatibilă cu piața internă – Luare în considerare a modului de finanțare – Existența unei legături de alocare obligatorii între taxă și schema de ajutor – Impactul direct al venitului din taxă asupra cuantumului ajutorului – Acoperirea costurilor nete legate de îndeplinirea misiunii de serviciu public – Raport de concurență între persoana obligată la plata taxei și beneficiarul ajutorului – Denaturarea dreptului național”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera întâi) din 10 noiembrie 2016

1. *Procedură jurisdicțională – Cerere de sesizare – Cerințe de formă – Limitare prin instrucțiunile practice ale Curții pentru părți – Instrucțiuni indicative, iar nu obligatorii din punct de vedere juridic*

[Instrucțiunile practice ale Curții pentru părți, considerentele (1) și (3) și punctul 20]

2. *Recurs – Motive – Simplă repetare a motivelor și a argumentelor prezentate în fața Tribunalului – Inadmisibilitate – Contestarea interpretării sau a aplicării dreptului Uniunii efectuate de Tribunal – Admisibilitate*

[art. 256 alin. (1) al doilea paragraf TFUE; Statutul Curții de Justiție, art. 58 primul alineat; Regulamentul de procedură al Curții, art. 168 alin. (1) lit. (d)]

3. *Recurs – Motive – Apreciere eronată a faptelor și a elementelor de probă – Control exercitat de Curte cu privire la aprecierea elementelor de probă – Excludere, cu excepția cazurilor de denaturare*

(art. 256 TFUE; Statutul Curții de Justiție, art. 58 primul paragraf)

4. *Ajutoare acordate de state – Dispozițiile tratatului – Domeniu de aplicare – Taxe – Excludere cu excepția taxelor care finanțează un ajutor – Taxă care finanțează în parte un ajutor impusă concurenților beneficiarului în vederea îndeplinirii de către acesta a unei misiuni de serviciu public și care nu este impusă acestui beneficiar – Dovada legăturii de alocare obligatorii între taxă și finanțarea ajutorului respectiv – Lipsă*

(art. 107 TFUE și 108 TFUE)

5. *Recurs – Recurs incident – Obiect – Necesitatea de a se sprijini pe motive diferite de cele invocate în memoriul în răspuns la recursul principal*

[Regulamentul de procedură al Curții, art. 178 alin. (3) a doua teză]

6. *Procedură jurisdicțională – Intervenție – Motive diferite de cele ale părții principale susținute – Admisibilitate – Condiție – Legătură cu obiectul litigiului*

[Statutul Curții de Justiție, art. 40; Regulamentul de procedură al Curții, art. 129 și art. 132 alin. (2) lit. (b)]

1. Instrucțiunile practice pentru părți, referitoare la cauzele cu care este sesizată Curtea, sunt indicative, iar nu obligatorii din punct de vedere juridic. Astfel, după cum rezultă din considerentele (1)-(3) ale acestor instrucțiuni, acestea au fost adoptate pentru a completa și a clarifica normele aplicabile desfășurării procedurii în fața Curții, în interesul unei bune administrări a justiției, și nu au vocația de a se substitui dispozițiilor relevante din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și din Regulamentul de procedură al Curții.

Astfel, din textul punctului 20 din aceste instrucțiuni practice, potrivit căruia „recurs[ul] [...], în afara unor împrejurări speciale, nu ar trebui să depășească 25 de pagini”, rezultă clar că acesta nu impune o limită absolută a numărului de pagini căreia i-ar fi subordonată admisibilitatea unui asemenea recurs, ci că se limitează să furnizeze în această privință o recomandare părților.

Rezultă că un recurs nu poate fi respins drept inadmisibil pentru motivul că depășește un anumit număr de pagini.

(a se vedea punctele 24-26)

2. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 27-29)

3. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 43-45 și 49)

4. Taxele nu intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor tratatului în materie de ajutoare de stat, cu excepția cazului în care constituie modalitatea de finanțare a unei măsuri de ajutor, astfel încât fac parte integrantă din acea măsură.

Pentru ca o taxă să poată fi considerată parte integrantă dintr-o măsură de ajutor, trebuie să existe o legătură de alocare obligatorie între taxă și ajutor în temeiul reglementării naționale relevante, în sensul că venitul din taxă este alocat în mod obligatoriu finanțării ajutorului și influențează în mod direct cuantumul acestuia și, pe cale de consecință, aprecierea compatibilității acestui ajutor cu piața internă.

În cadrul măsurilor fiscale, care finanțează în parte un ajutor, impuse concurenților beneficiarului în vederea îndeplinirii de către acesta a unei misiuni de serviciu public și care nu sunt impuse acestui beneficiar, aceste măsuri fiscale nu fac parte integrantă din ajutorul respectiv în următoarele condiții: atunci când cuantumul ajutorului este stabilit în funcție de costurile nete privind îndeplinirea misiunii de serviciu public, atunci când veniturile fiscale depășesc costurile aferente îndeplinirii misiunii menționate, iar excedentul trebuie reatribuit unui fond de rezervă sau trezoreriei publice și atunci când veniturile menționate sunt insuficiente pentru a acoperi costurile, statul membru este obligat să acopere diferența.

Astfel, întrucât venitul din măsurile fiscale respective nu exercită niciun impact direct asupra cuantumului ajutorului acordat, nici acordarea, nici cuantumul acestuia nedepinzând de venitul respectiv, iar acesta din urmă nefiind în mod necesar alocat pentru finanțarea ajutorului, în condițiile în care o parte din venitul menționat poate fi retribuită în alte scopuri, nu se poate considera că există o legătură de alocare obligatorie între aceste măsuri fiscale și ajutorul în discuție.

Pe de altă parte, eventuala inaplicabilitate a măsurilor fiscale menționate ca urmare a eventualei lor incompatibilități cu dreptul Uniunii nu ar avea drept consecință directă repunerea în discuție a ajutorului, statul membru fiind ținut să completeze diferența dintre sursele financiare de care dispune beneficiarul ajutorului și ansamblul costurilor pe care acesta le angajează pentru îndeplinirea obligațiilor sale de serviciu public.

În plus, împrejurarea potrivit căreia obligația achitării acestei taxe ar crea altor societăți un dezavantaj concurențial suplimentar pe piețele pe care își desfășoară activitățile sale în concurență cu beneficiarul, acesta din urmă nefiind, în ceea ce îl privește, obligat la plata taxei respective, nu este suficientă pentru a demonstra că taxa face parte integrantă din ajutor. Astfel, aspectul dacă o taxă face parte integrantă dintr-un ajutor finanțat printr-o taxă nu depinde de existența unui raport de concurență între debitorul acestei taxe și beneficiarul ajutorului, ci doar de existența unei legături de alocare obligatorii între taxa respectivă și ajutorul în cauză în temeiul reglementării naționale relevante.

În opinia contrară s-ar ajunge să se considere că orice taxă percepută la nivel sectorial și care este aplicată unor operatori care se află într-o situație de concurență cu beneficiarul unui ajutor finanțat din aceasta trebuie examinată în raport cu articolele 107 și 108 TFUE.

(a se vedea punctele 65, 68-72, 77, 79-81 și 83)

5. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 108 și 110)

6. O parte care, în temeiul articolului 40 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, este admisă ca intervenientă într-un litigiu supus acesteia din urmă nu poate să modifice obiectul litigiului, astfel cum a fost circumscris prin concluziile și prin motivele părților principale. În consecință, doar argumentele unui intervenient care se înscriu în cadrul definit prin aceste concluzii și motive sunt admisibile.

Pe de altă parte, deși, potrivit articolului 132 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul de procedură al Curții, memoriul în intervenție trebuie să conțină motivele și argumentele invocate de intervenient, aceasta nu înseamnă că, în consecință, el este liber să invoce motive noi, diferite de cele invocate de reclamant. Astfel, această dispoziție se înscrie în cadrul limitelor stabilite prin procedura de intervenție și trebuie interpretată în lumina articolului 129 din acest regulament, potrivit căruia intervenția nu poate avea alt obiect decât susținerea, în tot sau în parte, a concluziilor uneia dintre părți, aceasta este accesorie litigiului principal, iar partea intervenientă acceptă litigiul în starea în care se află la momentul intervenției sale.

(a se vedea punctele 114 și 121)